

ner jeg, at det kunde være] paa] sit Sted at gaae ud fra, at Høiesterets Ansæelse heller ikke behøver at styrkes ved det Middel, som her er foreslaaet.

Man forlanger nu disse Præmisser givne af Retten, men jeg har ogsaa hørt, jeg troer af det samme ærede Medlem, som jeg sidst holdt mig til, ligesom ogsaa, skøndt med andre Ord af en anden æret juridisk og kyndig Rigsdagsmand (C. N. Petersen), den Uttring, at naar man paalagde Embedsmændene en saadan Forpligtelse, at de skulde meddele deres Erklæring til Ansøgeren, kunde de yttre sig med Forbehold. Jeg vil nu henstille, om der skulde være nogen Fare tilstede, forsaavidt man paalagde Høiesteret at give Præmisser, om man kunde vente, at Retten, forsaavidt Dommen skulde gaae imod, hvad den ønskede, ved Affattelsen af sine Præmisser vilde indsvøbe sig i et saadant Forbehold, og altsaa sige noget Mindre, eller maaskee endogsaa noget Mere, end den egentlig havde ladet sig bevæge af. Det maa altsaa for de Mænd, der gaae ud fra, at der kunde være en Tilbøielighed hos Embedsmænd, naar de skulde være deres Mening bekendte, til at skule sig bag ved Forbehold, være et Spørgsmaal, om man da ikke ogsaa maatte tage dette Hensyn ligeoverfor Høiesteret, og om der ikke ogsaa med Hensyn til den kunde være nogen Fare for saadanne Forbehold. Dette gjælder navnlig for de Herrer, som lægge saadan Vægt paa, at Rettsbevidstheden maa styrkes; den Kundskab til, hvorledes Retterne ville forstaae disse Domme, og den Nytte, man skulde have deraf i den Retning, vil man jo ikke opnaae, forsaavidt det nemlig er tænkeligt, at Retten vil gaae ud [fra at affatte sine Præmisser med Forbehold. — Dog heller ikke dette finder jeg afgjørende for mig, men det er Noget, jeg har villet yttre for at henlede Opmærksomheden paa, hvad der vil kunne ansøres derimod.

Endelig vil jeg ogsaa henvende mig til en af de ærede Forslagsstillere, nemlig Rigsdagsmanden for Kiøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Larsen), og henstille til ham, om han for sit Bedkommende ikke skulde have Betænkelse ved at gaae saa vidt, som Lovforslaget foreslaaer. Jeg mener, at efter hans Betragt-

ning af disse Forhold maatte det være ham nok, at man sagde, at Høiesteret kunde give Præmisser, naar Retten skønnede, at det vilde være uden Skade og uden Ulempe for det Offentlige eller andre Bedkommende. Det er nemlig det, som den ærede Rigsdagsmand vil have skal gjælde i andre Forhold, med Hensyn til hvorvidt en Dørlighedsperson skal være sine Grunde bekendt, at han nemlig faaer Frihed til at afgjøre, om det ikke muligt kunde staae Ulempe for det Offentlige eller andre Bedkommende. Jeg mener, at man med større Ret kunde lægge en saadan Myndighed i Høiesterets Haand, saa at den kunde afgjøre, om Præmisserne ikke kunde staae Ulempe for det Offentlige eller andre Bedkommende. Da jeg imidlertid heller ikke lægger Vægt paa dette Punkt, at man skal tage Hensyn til, hvorvidt den Mand, som der er Spørgsmaal om, skal være sin Mening bekendt, mener, at derved foranlediges nogen Ulempe, saa er det kun Noget, jeg kunde ønske at henlede Opmærksomheden paa, forat jeg derved muligen kan bestyrkes i min Mening om Rigtigheden deraf, idet jeg haaber, at det ærede Medlem og andre juridiske Medlemmer, om ikke allerede nu, saa dog ved Sagens 3die Behandling, ville gjøre mig det klart, at der ikke i det af mig Anførte ligger Noget, som kunde forhindre Loven fra at komme ud.

Der er ogsaa anført i al Almindelighed af et andet æret Medlem af Thinget (C. N. Petersen), at, dersom man paabød en saadan Bedkjendelse af sine Grunde for Embedsmænd, der vare uvillige til at gaae ind derpaa, saa vilde de blive dobbelt modvillige og trække sig saa meget meer tilbage, saa at man ikke fik Noget ud af dem. Det Medlem, der yttrede dette, havde en særdeles Kundskab til Embedsmændenes Tænkemaade, og jeg vil ogsaa henstille til ham, om man ikke ogsaa kan anvende denne Sætning paa dette Tilfælde, ved Lov at ville tvinge Høiesteret til at give Præmisser til sine Domme. Jeg gjorde opmærksom paa, at det maatte være forunderligt, om der var en Embedsstand, der troede at kunne sætte sig op imod en Lov, der var udfømt mod dens Villie; men den ærede Rigsdagsmand svarede, at det var i sin Orden. Dette